

I

Lørdag den 5. oktober – fredag den 22. november

1

Han vågnede og kunne ikke huske, hvad han hed.

Smerterne var grænseløse. Luende varme hvirvlede rundt i hovedet, halsen, maven og brystet. Han forsøgte at synke sit spyt, men det blev ved forsøget. Tungen hang fast i den bløde gane. Mens den brændte og sved.

Øjnene dunkede. Det føltes, som om de forsøgte at trænge ud af hulerne.

Dette er som at fødes, tænkte han. Lige nu er jeg ingenting. Intet andet end lidelsen.

Rummet lå hen i mørke. Han søgte rundt om sig med den frie hånd. Den anden lå lammet og stikkende klemt fast under ham.

Jo. Dér var sengebordet. En telefon og et glas. En avis. Et væk-
keur.

Han greb uret, men det gled ud mellem fingrene på ham og ramte gulvet. Han famlede efter det en tid, fik fat i det og holdt det op foran ansigtet.

Urskiven var svagt selvlysende. Han kunne godt aflæse den.

Tyve minutter over otte. Om morgenen formodentlig.

Men han vidste stadigvæk ikke, hvem han var.

Det var aldrig sket før. Han havde flere gange oplevet at vågne op uden at vide, hvor han var. Eller hvilken dag det var ... men sit navn havde han da aldrig glemt før.

John? Eller Janos?

Nej. Men noget i den stil.

Det lå et eller andet sted i baggrunden. Ikke bare navnet. Men det hele ... liv og levned og alle de formildende omstændigheder.

Det lå der alt sammen og ventede på ham. Bag ved en tynd hinde, som han bare lige skulle bryde igennem. Der lå hele hans historie og ventede på, at han skulle vågne helt. Der var ingen grund til at bekymre sig. Lige om lidt ville han komme på det.

Måske var det i virkeligheden ikke noget at glæde sig til.

Pludselig voksede smerten bag øjnene. Måske var det tankearbejdet, som havde fremkaldt det; med ét koncentrerede smerten sig derinde. Frygtelig og hvidglødende. Et skrig inkarneret i kød.

Intet andet betød noget.

Køkkenet lå til venstre og virkede bekendt. Han havde heller ingen problemer med at finde aluminiumsrøret med hovedpinetabletterne. Visheden, om at dette her måtte være hans hjem, voksede. Hvert øjeblik kunne alting stå klart for ham igen.

Han gik tilbage til entreen. Sparkede til en flaske, som lå i halvmørket foran reolen. Den rullede hen over parketgulvet og stoppede op under radiatoren. Han fandt døren ud til toilettet. Og trykkede håndtaget ned.

Døren var låst.

Tungt bøjede han sig frem. Mens han støttede begge hænder på knæene, kontrollerede han den lille skive i døren over låsen.

Rødt. Den var god nok. Optaget.

Kvalmen steg op i ham.

– Luk op ... forsøgte han at sige. Men det endte som en hvæsen. Han lænede panden imod dørens kølige træ.

Han prøvede igen. – Luk den dør op ... Nu kunne ordene høres. Næsten. For at understrege, at han mente det alvorligt, dunkede han et par gange på døren med knoerne.

Intet svar. Ikke en lyd. Hvem det end var, som sad derinde, så havde vedkommende tilsyneladende ikke i sinde at slippe ham ind.

Han bøvsede. Det kom helt nede fra maven. Måske fra tarmen ... det gik op for ham, at det var et spørgsmål om sekunder nu. Han tumlede gennem entreen. Ud i køkkenet.

Denne gang virkede rummet endnu mere velkendt.

Det er her, du bor, tænkte han, mens han brækkede sig i køkkenvasken.

Med en skruetrækker vred han låsen i toilet døren op. Samtidig med at han havde en meget tydelig fornemmelse af, at det heller ikke var første gang.

– Du må undskylde, men jeg skal ...

Han gik ind, tændte lyset og i samme øjeblik vidste han, hvem han var.

Han kunne også umiddelbart identificere den kvinde, som lå i badekarret.

Hun hed Eva Ringmar og havde været gift med ham i tre måneder nu.

Der var noget unaturligt ved den måde, hun lå på. En arm kan ikke hænge på den måde ... ud over kanten på badekarret. De velmanicurerede negle rørte ved gulvet. Det mørke hår flød ud fra hovedbunden. Hendes ansigt lå under vandet. Stillingen. Ansigtet. Hun var helt givet død.

Selv hed han Mitter. Janek Mattias Mitter. Lektor i historie og filosofi ved Bungegymnasiet i Maardam.

I daglig tale kaldet JM. Ikke andet.

Da han var nået så langt, kastede han op endnu en gang, ned i toilettet. Derefter fandt han yderligere to tabletter, hvorpå han ringede til politiet.

2

Cellen var L-formet og grønmalet. Den samme ensartede nuance på vægge, gulv og loft. Der sivede en smule dagslys ind gennem et lille, højtsiddende glughul. Om natten kunne han se en enkelt stjerne.

I hjørnet var der monteret en håndvask og et kloset. Sengen var skruet fast i væggen. Et træbord og to stive stole. En lampe i loftet. En sengelampe.

Derudover var der intet andet end lyde og stilhed. Den eneste lugt i rummet kom fra hans egen krop.

Advokaten hed Rüger. Han var meget høj, skæv i kroppen og han haltede på venstre ben. Så vidt Mitter kunne vurdere, var han godt og vel halvtreds – et par år ældre end han selv. Han havde også en vag erindring om, at han havde set mandens søn på gymnasiet. Måske havde han oven i købet undervist ham ... en bleg, ung fyr med uren hud og elendige karakterer, hvis han ellers ikke tog fejl. For en otte-ti år siden.

Rüger rakte hånden frem. Og slap ikke før han havde fået øjenkontakt. Manden havde lært det greb på et kursus.

– Janek Mitter?

Mitter nikkede.

– En grim historie.

Han tog frakken af, rystede den og hængte den op på kroge ved siden af døren. Vagten drejede nøglen rundt to gange og forsvandt ned ad gangen.

– Det regner derude. Der er egentlig mere behageligt her.

– Har De en cigaret?

Rüger fiskede en pakke op af lommen.

– Tag så mange, De vil. Jeg fatter ikke, at man ikke vil lade Dem ryge.

Han satte sig ved bordet og lagde den tynde lædermappe foran sig. Mitter tændte en cigaret, men blev stående.

– Vil De ikke sidde ned?

– Nej tak.

– Som De vil.

Han åbnede mappen og fandt et brunt chartek frem. Det rummede kun nogle få maskinskrevne ark og en notesblok. Derefter knipsede han et par gange med en kuglepen, mens han støttede albuerne på bordpladen.

– Det er som sagt en grim historie. Det kan vi lige så godt se i øjnene.

Mitter ventede.

– Der er ganske meget, som taler imod Dem. Derfor er det vigtigt, at De er helt ærlig over for mig. Hvis vi ikke stoler på hinanden, vil jeg ikke være i stand til at forsvare Dem så effektivt som ... De forstår, hvad jeg mener?

– Ja.

– Jeg går også ud fra, at De siger Deres mening helt oprigtigt ...

– Min mening?

– Ja. Om hvad vi skal gøre. Jeg skal naturligvis nok lægge strategien. Men det er jo Dem, sagen drejer sig om. Og De er jo ... efter alt at dømme ... et intelligent menneske.

– Jeg forstår.

– Godt. Vil De selv fortælle, eller foretrækker De, at jeg spørger?

Mitter slukkede cigaretten i håndvasken og satte sig ved bordet. Nikotinen havde gjort ham svimmel, og lige nu følte han intet andet end lede.

Lede ved livet. Ved den skrutryggede advokat. Ved den usandsynligt rædselsfulde celle, ved den dårlige smag i munden og ved alle de uundgæelige spørgsmål.

Leden overdøvede alt andet.

– Jeg har allerede snakket med politiet. Faktisk har jeg ikke gjort andet de to sidste døgn.

– Det ved jeg godt. Men jeg er nødt til at insistere. Sådan er spillets regler. Det forstår De sikkert, ikke?

Mitter trak på skuldrene og rystede en ny cigaret ud af pakken.

– Så må De nok hellere spørge.

Advokaten lændede sig tilbage, lagde det ene ben over det andet og støttede notesblokken på knæet.

– De fleste bruger en båndoptager, men jeg foretrækker at skrive, forklarede han. – Jeg tror, at det er mindre enerverende for mine klienter.

Mitter nikkede.

– Desuden har jeg jo ret til at få en kopi af politiets bånd, hvis det skulle blive nødvendigt. Nå. Men inden vi kommer nærmere ind på hændelsesforløbet, så er jeg nødt til at stille det obligatoriske spørgsmål. De bliver sandsynligvis sigtet for mord ... alternativt for manddrab ... på deres hustru Eva Maria Ringmar. Hvad siger De til denne sigtelse? Skyldig eller ikke skyldig?

– Ikke skyldig.

– Godt. Der må ingen tvivl herske på det punkt. Hverken hos Dem selv eller hos mig.

Han holdt en kort pause, mens han lod kuglepennen rotere mellem fingrene.

– Er der nogen tvivl?

Mitter sukede.

– De er nødt til at svare på mit spørgsmål. Er De helt sikker på, at De ikke dræbte Deres kone?

Han ventede et par sekunder med at svare. Mens han forsøgte at fange advokatens øjne for at få en fornemmelse af, hvad manden selv mente. Men uden held. Rüggers ansigt var uudgrundeligt, som var det hugget i sten.

– Naturligvis er jeg ikke hundrede procent sikker. Det ved De udmærket.

Advokaten skrev et eller andet på sin blok.

– Hr. Mitter. De skal forsøge at glemme, at jeg har læst forhørsudskriften. Prøv at lade, som om De fortæller hele historien for første gang ... hvis De kan.

– Jeg kan intet huske.

– Jeg ved godt, at De ikke kan huske, hvad der faktisk skete. Netop derfor er vi nødt til at gå det hele omhyggeligt igennem endnu en gang. Deres erindring dukker ikke op, hvis De ikke forsøger at vende tilbage til den nat ... uden forbehold. Er vi enige om det?

– Hvad tror De egentlig, jeg bruger min tid på? Hvad tror De, at man i det hele taget er i stand til at tænke på herinde?

Man kunne se, at han var ved at blive vred. Advokaten slog øjnene ned og skrev et eller andet på sin blok.

– Hvad er det, De skriver?

– Beklager.

Han rystede afværgende på hovedet. Fandt et lommelørklæde i lommen og pudsede larmende næsen.

– Modbydeligt vejr, sagde han forklarende.

Mitter nikkede.

– Jeg vil bare gerne have, at De forstår, fortsatte advokaten, hvilken prekær situation De befinder Dem i. De hævder, at De er uskyldig, men De kan intet erindre ... det er det næsten umuligt at bygge et forsvar op på. Det kan De godt se, ikke?

– Det er anklagemyndigheden, som skal bevise, at jeg er skyldig. Ikke mig, der skal bevise det modsatte. Er det ikke korrekt?

– Naturligvis. Sådan er loven formuleret, men ...

– Men?

– Hvis De intet kan huske, så kan De intet huske. Men det kan godt blive svært at overbevise en jury om, at det forholder sig sådan. Under alle omstændigheder må De love at underrette mig, hvis der dukker noget op.

– Naturligvis.

– Uanset hvad det er?

– Selvfølgelig ...

– Så lad os gå videre. Hvor længe har De kendt Eva Ringmar?

– To år ... knap to år ... i den tid, hvor hun har arbejdet på mit gymnasium.

– Hvad underviser De i?

– Historie og filosofi. Mest i historie. Der er ikke ret mange elever, som vælger filosofi.

– Hvor længe har De været ansat?

– Tyve år. Næsten. Nitten år.

– Og Deres hustru?

– Moderne sprog ... i to år som sagt.

– Hvornår indledtes Deres forhold?

– For seks måneder siden. Vi giftede os i sommer ... i begyndelsen af juli ...

– Var hun gravid?

– Nej. Hvorfor ...?

– Har De børn, hr. Mitter?

– Ja. En søn og en datter.

– Hvor gamle er de?

– Tyve og seksten. De bor hos deres mor i Chadów ...

– Hvornår blev De skilt fra Deres forhenværende kone?

– I 1980. Jürg boede hos mig, til han begyndte på universitetet. Men jeg fatter ikke, hvad De vil med det her.

– Det er for at danne mig et billede af baggrunden. Også advokater er nødt til at samle brikker til puslespillet. Det giver De mig sikkert ret i. Hvordan er Deres relation til Deres ekskone?

– Jeg har ingen.

Der opstod en pause. Advokaten pudsede næse igen. Han var tilsyneladende misfornøjet med et eller andet, men Mitter følte ikke trang til at agere fødselshjælper. Og Irene havde intet med det her at gøre. Det samme gjaldt Jürg og Inga. Han var bare taknemmelig for, at de ikke havde forsøgt at blande sig. De havde da kontaktet ham. Men bare en enkelt gang. Derefter havde de forholdt sig passive. Han havde fået et brev fra Inga samme morgen, men det havde ikke været andet end et par linjer. En solidaritetserklæring.

Vi holder med dig. Inga og Jürg.

Han spekulerede på, om det også gjaldt Irene. Holdt hun også med ham? Eller også var det lige meget.

- Hvordan var Deres forhold?
  - Undskyld?
  - Deres ægteskab med Eva Ringmar. Hvordan var det?
  - Som ægteskaber nu engang er.
  - Og hvad betyder det?
  - ...
  - Havde De det godt sammen eller skændtes De meget?
  - ...
  - De havde jo trods alt kun været gift i tre måneder.
  - Det er korrekt.
  - Og så finder man Deres hustru død i badekarret. Kan De ikke godt se, at vi er nødt til at finde en forklaring?
  - Jo.
  - Kan De ikke også forstå, at vi er nødt til at sige noget om det her? Deres tavshed vil blive opfattet, som om De forsøger at skjule et eller andet. Og det vil blive vendt imod Dem.
  - Det vil det vel.
  - Elskede De Deres hustru?
  - Ja ...
  - Skændtes de?
  - Det er vel sket nogle gange.
- Rüger noterede.
  - Anklagemyndigheden vil formodentlig hævde, at hun er blevet myrdet. Og det støttes man i af læger og af politiets egne teknikere ... vi vil på vor side være ude af stand til at bevise, at hun er død en naturlig ... en hændelig død. Spørgsmålet er så, om hun kan have begået selvmord.
  - Ja. Det er det vel.
  - Undskyld?
  - Ja. Det er vel spørgsmålet ... om hun kan have begået selvmord.
  - Ja. Måske. Den aften ... hvor meget havde De drukket?

- Temmelig meget.
- Hvad betyder det mere eksakt?
- Det kan jeg ikke sige med sikkerhed ...
- Hvor meget plejer De at kunne drikke, før de taber hukommelsen hr. Mitter?

Nu var han tydeligt irriteret. Mitter skubbede stolen tilbage. Han rejste sig, og gik over til døren. Der stak han hænderne i lommerne, mens han betragtede advokatens krogede ryg. Han ventede, men advokaten rørte sig ikke.

- Det ved jeg ikke, sagde han til sidst. – Jeg har forsøgt at finde ud af det ... ved at tælle tomme flasker og så videre ... og det drejer sig formodentlig om seks eller syv flasker.

– Rødvin?

– Ja rødvin ... kun rødvin.

- Seks eller syv flasker rødvin til to personer? De havde ingen gæster den aften?

– Vi var alene. Så vidt jeg husker.

– Har De et alkoholproblem, hr. Mitter?

– Nej.

- Ville det forundre Dem, hvis det viste sig, at andre ikke deler Deres opfattelse?

– Ja ...

– Og Deres hustru?

– Hvad mener De?

- Er det korrekt, at hun har været indlagt ... han lænede sig ned over sine papirer ... indlagt på Rejmershus til behandling for alkoholmisbrug? Det står der her ...

– Hvorfor spørger De så? Men det er seks år siden. Hun mistede et barn, og hendes ægteskab ...

– Jeg ved det, jeg ved det. De må undskylde hr. Mitter, men jeg er nødt til at spørge, uanset hvor ubehageligt det så kan virke. Det bliver meget værre i forbindelse med retssagen, det kan De være helt sikker på. Så vi kan lige så godt vænne os til det nu.

– Tak. Jeg har allerede vænnet mig.

– Kan vi så gå videre?

- Gør De det.
- Hvad er det sidste, De kan huske fra den aften? Som De er helt sikker på.
- Den gryderet ... vi spiste en mexicansk gryderet. Det har jeg allerede sagt til politiet.
- Vi tager det lige en gang til.
- Vi sad ude i køkkenet og spiste den mexicanske gryderet.
- Jaså?
- Og så begyndte vi at elske ...
- Har De også sagt det til politiet?
- Ja.
- Gå videre.
- Hvad er det, De vil høre? Alle detaljerne?
- Alt hvad De kan huske.

Mitter vendte tilbage til bordet. Han tændte en cigaret og lænede sig frem mod advokaten. Giv ham det, han er ude efter. Den lille elendige, skrutryggede kontorslave. Vi drak altså vin ... og så klædte hun sig af ... næsten da. Jeg løftede hende op på bordet ...

Han holdt en kort pause. Advokaten var holdt op med at notere.

– ... jeg løftede hende op på bordet, trak kimonoen af hende, og så trængte jeg ind i hende. Jeg tror nok, at hun skreg ... ikke af smerte, men af vellyst ... det plejede hun at gøre ... og mens vi elskede ... i lang tid ... fortsatte vi med at spise og drikke ... jeg kan huske, at jeg hældte vin i hendes skød og slikkede det op ...

- Vin i skødet?
- Ja. Er der ellers noget, De gerne vil vide?
- Er det det sidste, De kan huske?
- Det tror jeg nok.

Advokaten rømmede sig. Igen trak han lommenørklædet frem og pudsede næsen.

- Hvad var klokken på det tidspunkt?
- Aner det ikke.
- Har De slet ingen anelse om det?

– Nej. Den kan have været hvad som helst mellem ni og to ... jeg så ikke på uret undervejs.

– Jeg forstår. Hvorfor skulle De også gøre det?

Advokaten samlede sine papirer sammen.

– Jeg vil bede Dem om ikke at gå i detaljer med beskrivelsen af ... af samlejet i forbindelse med retssagen. Jeg tror nok, det kunne misforstås.

– Det kunne det sikkert.

– Forresten har man ikke fundet spor af sperma ... ja De ved naturligvis, at politiets teknikere altid undersøger den slags meget nøje.

– Det har politikommissæren sagt. Og det skyldes vel bare, at jeg ikke fik udløsning. Sådan virker det, når man drikker meget rødvin. Tror De ikke også?

– Jeg tror ikke noget. Er De klar over, at man også har fastslået tidspunktet temmelig præcis?

– Hvilket tidspunkt?

– Tidspunktet for dødens indtræden. Helt nøjagtig bliver det naturligvis aldrig ... men man siger, at det er sket på et tidspunkt mellem klokken fire og klokken halv seks, altså ...

– Jeg vågnede tyve minutter over otte.

– Det er jeg klar over.

Han rejste sig. Rttede på slipset og knappede jakken.

– Det må være nok for i dag. De skal have tak, men alligevel er jeg nødt til at vende tilbage i morgen med flere spørgsmål. Jeg håber, at De er indstillet på at samarbejde.

– Har jeg ikke været meget samarbejdsvillig i dag?

– Jo, meget.

– Må jeg beholde cigaretterne?

– Naturligvis. Måske må jeg så stille et sidste spørgsmål, som godt kan være lidt ... lidt ubehageligt.

– Vær så god.

– Jeg tror, at det er et vigtigt spørgsmål. Og det er mig magtpåliggende, at De svarer meget omhyggeligt.

– Ja?

– Hvis De ikke har lyst til at svare, så forstår jeg det fuldt ud, men jeg tror, at De bør være ærlig over for Dem selv. Altså ... ønsker De faktisk ... helt ærligt ... at huske, hvad der skete? Eller vil De hellere være fri?

Mitter svarede ikke. Advokaten så væk.

– Jeg er på Deres side. Det håber jeg, at De forstår.

Mitter nikkede. Advokaten trykkede på ringeklokken og et par sekunder efter dukkede vagten op for at slippe ham ud. I døråbningen tøvede han.

– Min søn bad mig hilse. Edwin ... Edwin Rüger. De underviste ham i historie for ti år siden. Jeg ved ikke, om De kan huske ham. Han var i hvert fald glad for Dem. De har ry for at være en spændende lærer.

– Spændende?

– Ja. Sådan sagde han.

Mitter nikkede igen.

– Jeg kan godt huske ham. Hils ham igen.
De gav hånd, og så var han atter alene.

3

Et insekt krøb op ad hans nøgne højre arm. Et lille spinkelt dyr på bare et par millimeters længde. Han betragtede det, mens han spekulerede på, hvor det var på vej hen.

Måske søgte det mod lyset. Han havde ladet sengelampen brænde, til trods for at det var midt om natten. Af en eller anden grund var det svært at leve med mørket. Det lignede ham ellers ikke; mørket havde aldrig skræmt ham. Selv ikke da han var dreng ... han kunne huske, at han flere gange var blevet rost for sit mod ... selvom han ikke var modig ... bare fordi han ikke var mørkerød. Det var Mankel og Li, som havde rost ham.

Mankel var død. Hvor Li var henne nu, anede han ikke ... det var i øvrigt mærkeligt, at han kom i tanker om dem nu. Faktisk havde han ikke skænket nogen af dem en tanke i årevis. Der var meget andet, som burde dukke op i stedet for. På den anden side ... hvem kan styre erindringens ejendommelige logik?

Han så på uret. Halv fire. Ulvetimen. Havde han drømt noget?

Han havde i hvert fald sovet uroligt. Og måske havde der været et eller andet i denne urolige søvn. De seneste dage var han blevet mere og mere overbevist om, at det hele ville komme til ham i søvne. Så længe han var vågen, skete der ingenting; selv nu – efter godt og vel en uge – huskede han lige så lidt om den frygtelige nat, som han havde gjort den første morgen. Det var, som når det mislykkedes i fikseringsbadet. Intet – overhovedet intet – dukkede op på fotopapiret ..., som om han slet ikke havde været der. Som om der intet var sket efter deres vilde elskov. De sidste billeder var ellers tydelige nok ... Evas lår, som lukkede sig og åbnede sig omkring et centrum, som var hans pik, hendes sindssygt bøjede

ryg i det ekstatiske øjeblik, hendes gyngende bryster og hendes negle i hans hud. Han havde ikke fortalt Rüger det hele. Men det betød ingenting ... efter favntaget i køkkenet var der ikke mere. Derefter var alt blankt som et spejl.

Som nysis over mørkt vand.

Var han slet og ret faldet i søvn? Eller var han besvimet? Han havde jo ligget nøgen i sengen, da han vågnede næste morgen.

Hvad satan var det, der var sket?

Eva? Flere gange havde han hørt hendes stemme i drømmene. Det var han helt sikker på. Han kunne bare ikke høre ordene, budskabet. Det var bare stemmen ... mørk, drillende, en smule lokkende ... han havde altid været glad for hendes stemme.

Der havde været forholdsvis ryddeligt i lejligheden. Bortset fra resterne i køkkenet og tøjet på gulvet. Et par fyldte askebægre, nogle halvtømte glas, flasken ude i entreen ... han havde nået at rydde det hele til side, inden politiet dukkede op.

Det var de samme spørgsmål om og om igen. Atter og atter. Som at studere sit eget spejlbillede. Som at strø en håndfuld sandskorn ud på isen. Intet trængte igennem. Intet overhovedet.

Og hvis det så alligevel kom til ham i drømme, hvordan skulle han så holde fast i det? Ville det ikke bare ende med, at han glemte alt om det, sådan som han altid gjorde med sine drømme?

Søvnperioderne var mere uregelmæssige end nogensinde. Aldrig længere end en time, som oftest blot femten eller tyve minutter. Den sidste af Rüggers cigaretter blev røget ved totiden ... han ville have givet hvad som helst for en smøg lige nu; det var, som om der lå en modbydelig klæbrighed et sted langt inde i ham, en kløen under huden så langt nede, at den var umulig at nå ...

Det og en lede.

En lede, der kom og gik, og som måske trods alt nærmest var en velsignelse, fordi den holdt noget på afstand, som var endnu værre.

Hvad var det, Rüger havde antydnet?

Og havde han selv egentlig lyst til at få det af vide? For alvor?

Han mærkede et let stik oppe ved skulderen. Insektet havde

bidt ham. Han tøvede lidt, inden han greb dyret mellem tommel- og pegefinger og maste det ihjel.

Mellem hans fingerspidser følte det ikke anderledes end en brødkrumme.

Han vendte sig ind mod væggen. Der lå han med ansigtet trykket mod betonfladen og lyttede ud i mørket. Det eneste, han kunne høre, var den monotone dunken i ventilationssystemet.

Det dukker op, tænkte han. Det er bare et spørgsmål om tid, så dukker det op.

Da vognen med morgenmaden kom rullende lidt over syv, lå han stadigvæk i samme stilling. Uden at have sovet et sekund.